

PRZEMÓWIENIE DO KSIĘŻY
ARCHIDIECEZJI WROCŁAWSKIEJ,
ZAKONNIKÓW I ZAKONNIC
ZGROMADZONYCH
W ARCHIKATEDRZE WROCŁAWSKIEJ

Wrocław, 21 czerwca 1983 roku

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

Ze wzruszeniem wkraczam w progi katedry wrocławskiej.

Wiele razy tutaj bywałem, ale ta obecność ma szczególny charakter i dlatego też szczególne jest wzruszenie.

Witam wszystkich tu obecnych i w was, tu obecnych, witam Kościół wrocławski, Kościół archidiecezjalny i Kościół metropolitalny. Zwłaszcza witam ten Kościół w was, kapłanach. Wy wyrażacie kapłaństwo ludu Bożego w wymiarze hierarchicznym, czyli służebnym. Dzięki waszemu charakterowi, który wiąże się z sakramentem kapłaństwa, ten lud otrzymuje kapłańską posługę i znajduje wyraz swojej kapłańskiej jedności z Chrystusem. Przez was, przez wasz sakrament, przez wasz charakter, przez wasze życie i przez waszą posługę widzę Kościół wrocławski – archidiecezjalny i metropolitalny – jako żywą wspólnotę ludu Bożego.

Przez was widzę te wszystkie wspólnoty – miejscowe, parafialne czy też jeszcze inne, które się wokół was skupiają, dla których wy jesteście pasterzami na wzór Jezusa Chrystusa, dla których wy jesteście kapłanami.

I wszystkie te wspólnoty pozdrawiam. W nich żyje Kościół wrocławski, metropolitalny, archidiecezjalny – w nich żyje Kościół powszechny.

Przeżycie im wszystkim pozdrowienie biskupa Rzymu.

Widzę również ten Kościół w was, drogie siostry i wszystkie osoby Bogu poświęcone przez śluby zakonne, które znajdują się w tej katedrze. Wy jesteście wyrazem radykalizmu ewangelicznego, tego oddania bez reszty samemu Chrystusowi. Kościół jest oddany Chrystusowi – i jest oddany bez reszty, bo jest Jego Oblubienicą. Trzeba, ażeby to oddanie Kościoła Chrystusowi bez reszty znajdowało wyraz w szczególnych powołaniach. Wasze powołanie jest oblubieńcze, wy mówicie ludziom, że Kościół jest Oblubienicą Chrystusa.

Wy świadczycie o królestwie, które nie jest z tego świata..., a które jest już na tym świecie, o królestwie, do którego zdążamy, bo to królestwo Boże jest w was w sposób szczególny, właśnie dzięki waszej profesji zakonnej. Dziękuję za świadectwo Ewangelii, jakie dajecie Ludowi Bożemu na Dolnym Śląsku, w tej archidiecezji, w tej metropolii.

Bądźcie zawsze bliskie Niepokalanej Dziewicy, bo Ona jest najpełniejszym, najdoskonalszym wzorem tego, kim wy jesteście, kim wy być macie w Kościele Jezusa Chrystusa.

Pozdrawiam wszystkich obecnych. Dziękuję za zaproszenie do tej katedry. Dziękuję, że mogę w niej nawiedzić przeszłość piastowską i późniejszą. Dziękuję, że mogę w niej się zatrzymać przy grobie mojego przyjaciela, śp. kardynała Bolesława Kominka, i przy nim się pomodlić. Dziękuję też, że mogę pobłogosławić kamienie pod budowę nowych kościołów na znak posługi, jaką w dniu 21 czerwca 1983 roku dane mi było spełnić we Wrocławiu.

Drodzy bracia i siostry, polecam się waszym modłom. Polecam waszym modłom, waszej braterskiej i siostrzanej wspólnocie, biskupów – waszych, wrocławskich, dolnośląskich, biskupów polskich, wszystkich biskupów na świecie. Ażebyśmy stanowili jedno w Jezusie Chrystusie i żebyśmy, stając jedno w Nim, mogli zbawiać świat w Jezusie Chrystusie – bo tylko w Nim jest zbawienie świata wczoraj, dzisiaj i na wieki.

Przyjmijcie błogosławieństwo. Proszę księży kardynałów i biskupów, ażeby się do tego błogosławieństwa mojego dołączyli.